

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: אלפרוביץ'	שם פרטי: סימה
---------------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: קרסין	בלועזית Karsin	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה:	בלועזית Sima	מין: תאריך לידה: 7.7.1937 נקבה
מקום לידה (ישוב, מחוז): סביר, מולודצ'נו	בלועזית Svir, Molodechno	ארץ לידה: בלארוס (פולין עד '39)
שם פרטי של האב: הירש	שם פרטי ושם נעורים של האם: טובה רובינוביץ'	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		שם נעורים של האישה:
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: סביר, מולודצ'נו	בלועזית Svir, Molodechno	ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): כפר בשם סטולפניאטי, מולודצ'נו (כ-40 ק"מ מסביר)		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? גטו סביר (הוברחה לאחר יומיים)		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: סטולפניאטי, מולודצ'נו	תאריך השחרור: 06/1944	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ: סביר, בלארוס, וורוצלאב, פולין.	שנת עליה: 1960	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי ביולי 1937 בסביר שבפולין. אבי היה ממשפחת האיכרים ואמי עקרת בית. לסבי היו אדמות רבות בסביר וכל משפחת אבי גרה שם. סבתי נפטרה בגיל צעיר מאוד, ולכן נקראתי על שמה (סימה). משפחת אמי הייתה מאזור וילנה. הורי נישאו בשנת 1935, ואני הייתי בתם היחידה. סביר הייתה עיירה שגרו בה גויים ושימשה את הממשלה לאזור משכן עבור היהודים בתקופת הצאר. עם פרוץ המלחמה אני הייתי תינוקת.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

בשנת 1939 נכנסו הרוסים לאזור שלנו במסגרת הסכם ריבנטרופ - מולוטוב. ביוני '41, הגרמנים הכריזו מלחמה על רוסיה. כששמענו על תחילת המלחמה, אספו אבי ואחיו את הציוד על עגלות סוסים בכדי לברוח עם המשפחה. אך סבי נשכב על האדמה וסירב לעזוב כי טען שמדובר רק בשמועות על מה שקורה בפולין. במקום לקחת אותו ולברוח, כולם פרקו את העגלות ונשארו בסביר. בנובמבר '41 החלו לרכז הגרמנים את היהודים בגטו בסביר. אבי הכין לי מקום מסתור מבעוד מועד אצל גויה בשם מריה קוט שעבדה אצלנו במשק ולימים הוכרה כחסידת אומות עולם. לאחר יומיים בגטו, בטרם גידרו אותו לגמרי, אבי ואמי ברחו והשאירו אותי אצל מריה קוט. הם לא יכלו להתחבא שם ונאלצו לעזוב. הם ברחו ליערות ונדדו ממקום למקום עד אשר פגשו בשנת '43 פרטיזנים שנשארו איתם עד השחרור. בשנת '42 כאשר פורק הגטו בעיירה, הציעו אפשרות לעבור לוילנה או קובנה. סבי ודודי בחרו בוילנה ובסופו של דבר נספו בפונאר, שזהו פרבר של וילנה.

גורלם של משפחתי מצד אמי - דודתי נורתה ברחוב בוילנה על ידי גרמני באוגוסט '41. אחיה ואחיותיה הגיעו לגטו אושמיאנה ומאז נעלמו. האחות הצעירה של אמי, אלקה, הייתה במחבוא ואותרה, כנראה בגלל הלשנה, כחודשיים לפני השחרור. ממשפחתה של אמי לא נותר אף אחד מלבדה וממשפחת אבי נשארו דודי יוסף ובתו שצעירה ממני בשנתיים והוסתרה בידי בתה של מריה קוט- היא גידלה אותה כאילו הייתה התינוקת שלה. בנובמבר '41 ועד יוני '44, אז שוחרר האזור, הוחבאתי אצל מריה שכל הזמן הזכירה לי שהיא אוהבת אותי אבל יש לי אמא ואבא ושמי אינו זוסיה (שם פולני). לאחר הגעת הרוסים, סיפרה לי את כל האמת והפרטים אודות המלחמה וכעבור חודש הגיעה אמי כדי לקחת אותי. הוחבאתי במשך כל התקופה במרתף חשוך ורק לעתים רחוקות, בלילה, היו מוציאים אותי קצת החוצה. מאז אני גרה רק בקומות גבוהות ובדירות מוארות.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

ביולי '44, כאשר הייתי בת 7, חזרה אמי לקחת אותי. אני זוכרת במעומעם כי נבהלתי וברחתי ממנה בהתחלה והיא ומריה ניסו להסביר לי מה קרה. אני זוכרת כשהלכתי לכיתה א' בספטמבר '44, התעקשתי שמריה תאסוף אותי מבית הספר וזה מה שקרה. לאט לאט עם הזמן, הבנתי מה קרה, ומדוע הייתי אצל מריה תקופה כל כך ארוכה כשלבסוף התרגלתי לקרוא לאמי- אמא. לאחר שחזרו הוריי, נשארו לגור בסביר. אני לא יודעת בעצם למה. דודי יוסף הגיע לקחת את סימה בת דודתי והחליט שלא להישאר בסביר, אלא לעלות לישראל. הוא נסע לפולין ב '46 ועלה לישראל ב '49. שאלתי את הוריי למה נשארו ואבי אמר לי כי יש פה יהודים (מעטים חזרו לעיירה) וכי הוא עייף מנסיעות. בסביר סיימתי תיכון (1954) ורציתי ללמוד רפואה באוניברסיטה אבל הייתה לי בעיה להתקבל בגלל היותי יהודייה. הייתה אפשרות אחרת- לסיים בהצטיינות בית ספר לאחיות ואחר כך להתקבל לפקולטה לרפואה וזה בדיוק מה שעשיתי. ב '57 סיימתי בי"ס לאחיות והתקבלתי ללימודי רפואה במינסק. בשנת '56 אבי נפטר, ובסופו של דבר החלטתי לוותר על לימודי הרפואה ולעבור לורוצלאב שבפולין יחד עם אמי מכיוון שלא רציתי להיות יהודייה ברוסיה. המעבר היה במסגרת הסכם של פולין ורוסיה לחזרה לפולין של מי שהיו אזרחי פולין עד שנת '39. בוורוצלאב הכרתי את בעלי, אהרון ז"ל. הכרתי אותו דרך אחיו ובשנת '58 התחתנו. בשנת '60 עלינו ארצה כאשר הייתי בהריון.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בפברואר 1960 עלינו ארצה. הייתי בהריון וכעבור חודש ילדתי את בתי הבכורה שלומית. גרנו 6 שבועות אצל אח של בעלי שהיה בצבא קבע ואחר כך שכרנו דירה בשכונת הדר יוסף בת"א, שם גרנו 4 שנים. במאי 1960 התחלתי לעבוד בבית החולים דונולא ביפו, איפה שנמצא היום המרכז הגריאטרי צאלון. בעלי עבד כמנהל חשבונות במשכיר לצרכן. בשנת 1964 עברנו לחולון.

בשנת 1970 נולד בני עמיחי. לאחר מספר שנים עברתי לעבוד בביה"ח וולפסון. בשנת 1995 פרשתי לאחר 35 שנות עבודה אך עבדתי עוד 10 שנים בביטוח הלאומי. היום אני מתנדבת יום אחד בשבוע בבית המרקחת של בי"ח וולפסון בחולון ויומיים בשבוע במועדון לקשיש בבת-ים. בשנת 1986 נפטר בעלי אהרון ממחלת הסרטן. בתי שלומית היא מורה וגרה היום באילת. בני עמיחי גר בכפר סבא ומרצה באוניברסיטת חיפה ובמקומות נוספים. יש לי 4 נכדים: בת- מרב ובן- ברק ילדיה של שלומית. מרב עומדת להתחתן בקרוב וברק, בוגר סיירת יתחיל לימודים אקדמיים בשנה הבאה. מעמיחי יש לי 2 נכדות: אורי, בת 9 וגילי, בת 6. אני סבתא פעילה שאוהבת את ילדיה ונכדיה מאד.